

“Estem molt contents amb el projecte de formació laboral per a joves sense papers i el continuarem l’any que ve”

negal, el Marroc i Mali, que no poden treballar ni estudiar i estan en situació irregular, i que poden trigar entre 3 i 10 anys a obtenir els papers. Tenen capacitats i estudis elementals o superiors, però un cop aquí no poden fer res. Els donem una formació en oficis, que els serveix per a l’informe d’arrelament i els facilitarà trobar una feina. Els 15 nois que han fet aquest primer curs de 160 hores d’auxiliar de magatzem han hagut de fer les pràctiques amb nosaltres: la llei d’estrangeria és tan injusta i restrictiva que no els permet fer-ho en empreses. El dia 11 de desembre els entregarem els diplomes i el carnet de carretoner. Ho fem amb una empresa formadora, CCOO, el suport municipal i gràcies a la subvenció rebuda de l’empresa Hewlett Packard. El curs els ha fet sentir útils, agafar la dinàmica d’anar a classe, s’han relacionat entre ells i fet amics... Estem molt contents. I el 2021 continuarem amb la formació de soldador i d’auxiliar d’electricitat.

Una de les potes del Xiprer són els voluntaris –en teniu uns 150–, però les persones més grans i vulnerables, amb la Covid, han hagut de deixar de venir.

Al març va ser una hecatombe, amb els nostres voluntaris –la gran majoria tenen més de 65 anys– confinats i molt tristos de no poder venir; però en paral·lel també es confinaven els estudiants, de manera que vam fer una crida –la societat sempre ens respon– i vam organitzar nuclis familiars: vam fitxar 70 nous voluntaris, 35 dels quals han continuat. Aprofito per dir que no hem tingut cap contagi per Covid, almenys durant la primavera, ara patim més, però no hem hagut de tancar cap grup. Des del setembre que ja tenim els voluntaris habituals, excepte les cuineres de tota la vida, que segueixen a casa, perquè la cuina és un espai petit amb més risc.

Hi ha hagut moments de desànim durant aquest temps?

“Durant el confinament vam fitxar 70 nous voluntaris, la meitat dels quals han continuat al Xiprer”

Natàlia Sanchís al menjador del Xiprer, on cada dia dinen 25 persones, la meitat que abans de la pandèmia. D’esquerra a dreta, l’equip del Xiprer: els educadors Carlos Parra i Susi Madrero, i el cap del magatzem d’aliments, Jaume Riera

Sobretot a l’abril, treballant amb els educadors a porta tancada i en Jaume al magatzem, el món parat, tothom a casa... i aquí era un no parar d’urgències, de fer lots... Va ser un mes i mig molt bèstia. El confinament del personal de les administracions, ajuntaments, va alentir molt les gestions, pel teletreball. És una vergonya que la Seguretat Social, Hisenda, els tràmits amb la policia..., estigués tot tancat. A algunes persones els van caducar els papers i no els van poder renovar perquè no els donaven hora. I llavors la màfia que hi ha hagut, de compra i venda de cites prèvies. En una situació de pandèmia hi ha d’haver uns serveis mínims, amb això s’ha fallat molt.

Què t’ha impressionat més d’aquesta vivència?

La situació dels col·lectius més desemparats, aquests nois *invisibles*, que es busquen la vida venent ferralla i que no s’han pogut moure durant tot aquest temps; i les persones que viuen de l’economia submergida... Vam fer lots per a dones, algunes amb fills, que exerceixen la prostitució a casa seva, es trobaven sense clients i no ingressaven res; a través de l’Ajuntament i l’associació que se n’ocupa van entrar a la roda de lots d’aliments: no hi havien estat mai.

Quanta gent dinarà avui al menjador del Xiprer?

Ara el protocol marca que hi ha d’haver un metre i mig entre persones, de manera que hem passat de ser-ne 50 a 25; la resta, o ja tenen un altre recurs o no volen venir, per por d’encomanar-se. Ventilem, encenem la llar de foc, desinfectem, prenem la temperatura... El nostre no és un menjador social, sinó un espai d’acollida, la gent ve pel vincle que es crea. Els usuaris són persones grans que pateixen solitud, sense xarxa social ni suport de la família, a vegades amb malaltia mental i alguna addicció. Busquem que tinguin perfils similars per mantenir una harmonia, sempre hi ha hagut molta pau.

